

Ako smrtky vymenili hrb

Stalo sa to dávno, pradávno, ešte za oných čias. Almašania mali hrbatého, ale bedlivého hlásnika, a rovného, ale lenivého vartáša. Hrbáč práve odtrúbil polnoc, keď tu pred kostolom zočil tri biele postavy. Boli to tri smrtky oblečené v bielych hábach. Kráčali dolu ulicou, držali sa okolo hrdla a veselo spievali.

— Nedeľa, pondelok, utorok . . .

Hlásnik ich chvíľku počúval, potom vykukol spoza uhla a zavolať:

— Aj streda!

Smrtky sa zarazili, zaškúlili na hrbáča, ale nové slovo sa im pozdalo, a tak sa znova dali do spevu a spievali.

— Nedeľa, pondelok, utorok aj streda . . .

Smrtkám sa nová pesnička tak zapáčila, že jedna z nich riekla:

— Sestričky, čím sa mu odmeníme, že nám tak dobre poradil?

— Voľačo mu dajme a voľačo mu vezmeme.

— Dáme mu peniaze a vezmeme mu hrb.

Tak aj spravili. Hlásnikovi snali hrb a obdarili ho mešcom peňazí. Natešený hlásnik pribehol ráno domov a ukazoval žene rovné plecía a mešec plný zlatých dukátov. Lenivý sused-vartáš to všetko videl a zabažal hlásnikovi jeho šťastie. Rozhodol sa, že nasledujúcu noc pôjde aj on vartovať. Keď odbila polnoc, znova sa ozval veselý spev troch smrtiek.

— Nedeľa, pondelok, utorok aj streda . . . A

tu sa spoza uhla ozve lakomý vartáš:

— Aj štvrtok!

Smrtky sa zarazili, zaškúlili na vartáša, ale nové slovo nie a nie vpratať do nôty. Strašne sa na vartáša nahnevali, že im pokazil pesničku.

— Sestričky, čo my mu za to spievanie dáme?

— Potresceme ho, potresceme, — kričali ostatné.

— Viete čo, — rečie prvá, — dajme mu ten hrb, čo sme včera hlásnikovi vzali.

Ako povedali, tak aj urobili.

A tak lakomý vartáš namiesto plného mešca priniesol domov poriadny hrb.